

ادعیه و نمازهای شفا بخش

جمیله هادیزاده
اسماعیل صالحی

فهرست نویسی پیش از انتشار

هادیزاده، جمیله ۱۳۴۸

ادعیه و نمازهای شفاعت / جمیله هادیزاده، اسماعیل صالحی

آمل: انتشارات طالب آملی، ۱۳۹۱،

۱۵۲ ص (۱۹ فرم CPT ۱۹/۵ × ۱۲)

ISBN: 978-964-2828-16-6

کتابنامه دارد.

۱. ادعیه. الف. صالحی، اسماعیل، (نویسنده همکار) ۱۳۴۲. ب. عنوان.

شماره کتابشناسی: ۱۹۵۶۸۴۳

۲۹۷/۷۷۲ ۱۳۹۱ الف ۴ هـ ۲۶۷/۸ BP

نام کتاب: ادعیه و نمازهای شفاعت

نویسنده: جمیله هادیزاده / اسماعیل صالحی

ناشر: انتشارات طالب آملی

واژه نگاری: نگارش (فریبا عمرانی)

طراح جلد: روح اله زارع تبار

چاپ و صحافی: سیرنگ آمل ۳ - ۲۲۰۳۶۴۱

رده شابک ۶-۱۶-۲۸۲۸-۹۶۴-۹۷۸

شمارگان: ۱۰۰۰ جلد

بهاء: ۵۵۰۰ تومان

این کتاب برابر مجوز وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در زمستان ۱۳۹۱ به شماره ۱۱۸۸۷۶۸ به چاپ رسیده است. استفاده از مطالب آن با ذکر نمایه (عنوان کتاب و نام نویسندگان) آزاد است.

۹	مقدمه
	بخش اول: دعاها
۱۴	دعا چیست و چند قسم دعا داریم؟
۱۵	شرایط استجاب و قبولی دعا
۱۸	دعیه
	بخش دوم: دعاهایی برای درمان بیماریها
۵۰	دعیه
	بخش سوم: نمازهای پرفضیلت
۷۰	نمازها
	بخش چهارم: خواص و ثواب خواندن بعضی از سوره های قرآن
۹۲	سوره ها
	بخش پنجم: خواص اسماء الحسنی
۱۳۰	ذکر از دید قرآن
۱۳۰	فوائد ذکر
۱۳۱	ذکرها
۱۵۱	منابع

مقدمه

بنام آن که تمام هستی چراغان نام حضرت است، و ستایش او بر زبان عام و خاص و تمام موجودات هستی جاریست. درود بی‌پایان به روان سرور کائنات، سید دو عالم و باعث ایجاد بنی‌آدم، حضرت محمد مصطفی (ﷺ) و حجت بر حق او مولای عارفان و سرور کائنات، نور دل مؤمنان، حضرت علی بن ابیطالب (علیه السلام) الی حضرت مهدی (عج) سرور و مولای همه و درود بی‌پایان بر سالکان راهش.

الهی به عزت آن نام که تو خوانی و بحرمت آن صفت که تو چنانی، دریاب مرا که تو توانی.

تمام خلقت یعنی عالم تکوین و تشریع برای یک کلمه آمده‌اند و آن «عبادت» است. خداوند نیز در قرآن که هم می‌فرماید: «وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ».

هدف از آفرینش کل هستی و جن و انس، عبادت خداوند است. اساساً کارنامه همه‌ی انبیا و رسالت آنان نیز، دعوت مردم به پرستش و عبادت خداوند بوده است: «وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ أُعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الدِّغَاطُ».

حال که خلقت جهان و بعثت انبیا برای عبادت خدا بوده است نباید تصوّر نمود که خداوند متعال نیاز به عبادت ما دارد هرگز چنین نبوده و نیست. زیرا که «فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ».

سود و بهره‌ی عبادت به خود بنده و پرستش کننده بر می‌گردد همانطوری که درس خواندن شاگردان و موفقیت آنان در امتحانات به نفع خود آنان است و سودی برای معلم ندارد. هر چند که موجب فخر و مباهات معلم بوده و همواره امتحان به وجود شاگردان توانای خود می‌کند.

۱. ذاریات/۵۶.

۲. نحل/۳۶.

۳. زمر/۷۱.

ریشه یابی عبادت:

اگر بخواهیم ریشه‌های عبادت و پرستش را بیابیم در چند امر می‌توان جستجو نمود:

۱- عظمت خالق

وقتی انسان خود را در برابر عظمت و جلال کبریایی خداوند می‌بیند، ناخودآگاه در برابر او احساس خضوع و فروتنی می‌کند، همچنان که وقتی در برابر یک شخصیت مهم و یا دانشمند بزرگی قرار می‌گیرد خود را کوچک و او را قابل تعظیم و تکریم می‌داند.

۲- احساس وابستگی و فقر

انسان طبیعتاً خود را نیازمند به خدا می‌داند، همین احساس عجز و نیاز او را به طرف پرستش غنی و بی‌نیاز می‌کشاند. در بعضی احادیث آمده است که اگر فقر، بیماری و مرگ نبود، هرگز گردن بعضی از بندگان نزد خدا خم نمی‌شد.

۳- توجه به نعمت

انسان همواره در مقابل برخورداری از نعمت‌ها، زبان ستایش و بندگی دارد. یادآوری نعمت‌های بیشمار خداوند می‌تواند قویترین انگیزه برای توجه به خدا و عبادت او باشد. و لذا در مناجات امامان معمولاً ابتدا به نعمت‌های خداوند چه قبل از تولد و چه بعد از آن اشاره شده است تا از این راه، محبت انسان به خدای عزّ و جلّ افزون گردد.

۴- فطرت

فطرت در وجود آدمی به گونه‌ای نهاده شده است که او را به طرف پرستش می‌کشاند، همانند آهن‌ربایی که براده‌های آهن را به طرف میدان مغناطیسی خود جذب می‌کند. فطرت با کششی که دارد روح عبادت را در انسان زنده می‌کند. حال این عبادت گاهی در مسیر حقیقی و صحیح آن که همانا «پرستش معبود یکتا» است قرار می‌گیرد، گاهی نیز به سبب وجود سایه‌ی جهل و انحراف، منجر به پرستش مظاهر طبیعت همچون سنگ و حیوان و خورشید و... می‌شود.

«دعا و نماز» دو مصداق بارز و مهم عبادت خداوند هستند که نقش آفرینی آن‌ها در زندگی بشر قابل انکار و اغماض نبوده و نیست و در این زمینه روایات و احادیث فراوانی از معصومین بیان گردیده و کتاب‌های زیادی نیز پیرامون آنها وجود دارد.

از طرفی وجود بیماری‌های روحی و جسمی که آدمی به آن مبتلا شده و تاثیر فراوان در زندگی فردی و اجتماعی او و همچنین اجتماع گذارده و باید پیشگیری و درمان نمود، تنها راه علاج آن، رفتن به مطب یک طبیب حاذق یعنی امام معصوم (علیه السلام) است، اوست که با علم امامت طبابت می‌کند و امراض روحی و جسمی را به اذن خداوند شفا می‌دهد.

یا رب از آنجا که کرم کار توست

چشم همه جمله بدرگاه توست

www.ketab.ir